

Tämä on tämmöinen lyhyt pätkä jonka halusin raapustella lähinnä tuomaan esiin ongelmaa joka tähän tunnettuun scifi-koseptiin mielestäni liittyy. *****

Lontoon tiede- ja teknologiamessuilla kuhistiin. Professori Evergreen, harmaahiuksinen vanha mies, oli juuri aloittamassa esitelmäänsä, joka käsitteli vuoden 2084 suurinta teknologista läpimurtoa; QuickBeam teleportaalia, joka oli suurin mullistus kvanttiteknologiassa sitten kvanttietokoneiden kehityksen 2020- ja 2030-luvuilla. Emilia oli innoissaan käyttänyt ison osan hänelle myönnetystä palkinnosta, vuoden parhaasta suomalaisesta korkeakoulusta kirjoitetusta teknologia-aiheisesta opinnäytetyöstä, ostaakseen lentolipun Lontooseen. Toiveikkaana hän ei ollut vielä ostanut paluulentoa; teleportaation luvattiin mullistavan matkustus lyhyessä ajassa, mahdollistaen lähes hiilineutraalin matkustamisen maapallon toiselle puolelle alle silmänräpäyksessä. "QuickBeam teleportaali siis toimii tehokkaimmalla olemassa olevalla kvanttiteknologialla", professori Evergreen selosti. "Siirrettävä henkilö asettuu tähän lukusäteen alle", hän osoitti pyöreää kammiota, jota ympäröi paksu lasiseinä. "Korkeaenergiset gammasäteet lukevat nanosekunneissa henkilön kehon jokaisen atomin tarkat kvanttitilat. Alkuperäinen keho hajoaa atomeiksi, ja tieto siirtyy kvanttietokoneen kautta eteenpäin." Hän taputteli itse teleportaalilaitetta, suurta tietokonetta, jossa oli kosketusnäyttö täynnä kaikenlaisia säätimiä. Laitteen kyljet mainostivat lukuisia yhteistyökumppaneita ja sponsoreita, niin tieteellisiä kuin kaupallisia. "Tietokone ohjaa sitten saamansa informaation eteenpäin vastaanottoportaaliin." Professori asteli esiintymislavan toisella puolella sijaitsevan, korkean, kaarimaisen rakennelman alle. Kaaren vieressä oli suuri tankki, jota lukuisat letkut yhdistivät portaaliin. "Portaali vastaanottaa tiedon, ja kokoaa sitten henkilön uusiksi. Viereinen tankki sisältää suuret varastot kaikkia ihmiskehon sisältämiä alkuaineita, jotka kootaan kvanttitasoa myöten täsmälleen samaan järjestykseen, kuin mistä henkilö lähti siirrettäväksi. Aikaa koko tähän prosessiin kuluu vain millisekunnteja, vähän riippuen siitä miten pitkiä matkoja informaatiota halutaan siirtää. Mantereidenkin yli päästään sekunnin kymmenesosassa. Laitteen turvallisuus on testattu lukuisissa testeissä, ja koehenkilöillä ei ole vuoden mittaisen seurantajakson aikana havaittu vähäisimpiäkään terveydellisiä ongelmia. Kaikki koehenkilöiden muistot säilyvät aivoissa ennallaan, tämä on todettu tarkoilla kyselyillä ja aivojen magneettikuvantamisilla. Kaiken kaikkiaan telesiiirtyminen on matkustusmuotona aivan kuin kävelisit paikasta toiseen, mutta skippaisit sen kävelyosuuden. Vaikka ruumiisi hajotetaan atomeiksi, ja tietoisuutesi siirretään sähköisesti paikasta toiseen, sinä et edes huomaa tätä prosessia. Demonstroidakseni laitteen toimivuutta, esittelen nyt henkilökohtaisesti miten se toimii. Assistenttini, neiti Orns witch, käynnistää laitteen puolestani." Yleisön odottaessa hiljaisuuden vallassa, asteli professori lasiseinäiseen lukusädekammioon, nuoremman naisen asettuessa kvanttietokoneen kosketusnäytön luokse. Assistentti sääteli laitteen asetuksia, ja teleportaalista alkoi kuulua vaimeaa hurinaa. Sekä lukusäteen koppiin että vastaanottoportaaliin syttyivät valot. Professori Evergreen veti kopin liukuoven kiinni. "Olen valmis, neiti Orns witch." Assistentti painoi suurta, punaista nappia, ja Emilian haukkoessa muun yleisön mukana henkeään, välähti lasikopissa kirkas valo lukusäteen hajottaessa professorin atomeiksi. Mutta samaan aikaan välähti suuren kaaren alla vastaavanlainen valo, ja professori olikin jo ilmestynyt sinne. Professori asteli lavan reunalle, ja sanoi: "Minä olen täysin kunnossa. Laite toimii moitteettomasti. Hyvät naiset ja herrat, saanko esitellä; QuickBeam teleportaali. Teleportaatiossa on tulevaisuus!" Yleisö puhkesi raikuviin aplodeihin. Professori kumarsi heille tyytyväisenä. "Ja nyt, hyvä yleisö, vastaan mielelläni mahdollisiin kysymyksiinne." Ensimmäinen kysymys tuli amerikkalaiselta toimittajalta: "Miten kauan luulette että kestää, että teleportaalit saadaan kaikkien arkikäyttöön?" "Toki tämä on monimutkaista teknologiaa",

professori vastasi, ”jonka turvallisuus täytyy taata käyttäjälle. Toistaiseksi minun laitteeni on ainoa kaltaisensa koko maailmassa. Mutta suhtaudumme ystävällisesti alan kilpailijoihimme, ja jaamme mielellämme tietouttamme eteenpäin. Tämä on niin suuri tieteellinen ja teknologinen saavutus, että mielestäni olisi väärin varjella mustasukkaisesti kehittämäämme tekniikkaa liikesalaisuutena. Siksi olen luottavainen sen suhteen, että keksintöni leviää nopeasti muuallekin käyttöön. Uskoisin, että vuosikymmenen kuluessa teleportaalit ovat jo korvanneet pääosan lentoliikenteestä.” Seuraavat kysymykset käsittelivät tele siirtymisen hintaa ja sen vaatimaa energiaa, sekä lisäyksityiskohtia laitteen turvallisuudesta ja toiminnasta. ”Ja sitten pääsemmekin illan huipentumaan”, professori Evergreen jatkoi kysymysten loputtua. ”Meillä on yhteistyökumppaneita ympäri maailmaa, ja olemme lähettäneet vastaavanlaiset vastaanottoportaalit muutama kaupunkiin; Glasgowiin, Pariisiin, Torinoon, Osloon, Helsinkiin, Bostoniin ja Johannesburgiin.” Professorin taakse avautui isolle valkokankaalle liuta videoyhteyksiä. Seitsemän arvovaltaisen näköistä oman alansa huippuosaajaa eri puolilla maailmaa katsoi odottavasti professori Evergreeniä. ”Arvon kollegat, onko kaikki teidän puolellanne kunnossa? Vastaanottoportaalinne ovat kaikki toimintavalmiudessa?” Seitsemän yhteyshenkilöä eri puolilla maailmaa vastasivat kaikki videolinkin kautta myöntävästi. Professori kääntyi taas yleisön puoleen, ja jatkoi: ”Jos meiltä löytyy vapaahetöisiä, niin pystyn tosiaan demonstroimaan tässä ja nyt peräti mantereiden välisiä tele siirtymisiä. Valitettavasti meillä ei vielä ole kuin tämä yksi lukusädekammio, joten paluu tänne ei vielä ole mahdollista. Pystytte kuitenkin seuraamaan tilaisuuden loppuun etänä videoyhteyden kautta. Kaikki nämä seitsemän vastaanottoportaalialia on testattu yhtä perinpohjaisesti kuin tämä äsken demonstroimanikin, joten niidenkin käyttö on ehdottoman turvallista. Jos täältä löytyy pitkän matkan takaa tulleeita, niin saatte oivan tilaisuuden välttää tuhlaamasta rahaa paluumatkanne lentolippuihin.” Yleisö naurahti kohteliaasti professorin vitsille. ”No niin, löytyykö meillä vapaaehtöisiä?” professori Evergreen tiedusteli. Amerikkalainen, vanhaan, 2040-luvun pikkutakkiin pukeutunut toimittaja, joka oli kysynyt ensimmäisen kysymyksen, astui innokkaana eteenpäin. ”Onnitteluni, hyvä herra”, professori sanoi säteillen. ”Te saatte kunnian olla historian ensimmäinen tele portaallialia valtameren ylittänyt henkilö.” Toimittaja asettui lukusäde koppiin. Professori säätöi laitteen asetukset, ja varmisti vielä bostonilaiselta kolleegaltaan, että kaikki oli kunnossa. Ja sitten hän painoi nappia. Valo välähti taas, ja toimittaja oli kadonnut. Videokuvassa näkyi, miten sama mies ilmaantui kirkkaan välähdyksen saattelemana korkean kaaren alle Bostonissa. ”Onko kaikki kunnossa?” professori Evergreen kysyi. ”Kyllä, se oli uskomatonta!” toimittaja hehkutti. ”Aivan kuin mitään ei olisi tapahtunut, paitsi kirkas valonvälähdys. Ja nyt, yhtäkkiä minä olen täällä. Käsittämätöntä!” Professori myhäili tyytyväisenä. ”Onko meillä muita vapaaehtöisiä?” Bostonin yhteyden toimittua moitteetta, rohkaisi Emilia mielensä ja astui hivenen arastellen esiin. Hän ei ollut uskoa tätä todeksi. Hänelle tosiaankin aukeni mahdollisuus päästä itse testaamaan tele portaalia, maailman kaikkien aikojen ensimmäisten ihmisten joukossa. ”Voisinko minä päästä Helsinkiin?” ”Tottahan toki, nuori neiti. Kolleegani Säkki järvi, asettaisitko Helsingin vastaanottimen valmiustilaan?” Helsingistä tuli vahvistus, että Emilian kotimaan vastaanotin oli valmiudessa. ”Asettuisitko sitten lukusäteen alle.” Emilia astui lasiseen koppiin, jonka likuoven professori Evergreen veti kiinni. Emilia näki miten kaikki silmät valtavassa salissa tuijottivat häntä. Hän hymyili arasti. ”Pysyttele vain rauhassa paikallasi”, professori Evergreen ohjeisti. ”Helsingissä löydät itsesi täsmälleen samassa asennossa, aivan kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan. Pikku hetki niin ohjelmoin yhteyden Helsinkiin.” Professori säätöi vielä viimeiset asetukset, ja kohotti sitten sormensa punaisen napin päälle. Hän painoi sen pohjaan. Kirkas valo välähti, ja Emilia tunsu repeytyvänsä kappaleiksi. Aikaa ei ehtinyt kulua kuin nanosekunteja,

mutta silti hän ehti tajuta, ettei kaikki mennyt kuten hän oli olettanut. Hänen todellinen tietoisuutensa ei siirtynyt mihinkään, vaan vajosi olemattomiin raastavan kivun repiessä hänen ruumiinsa atomeiksi. Käsittämättömän lyhyen ajan, missä Emilia ei ehtinyt huutaa tai mitenkään muutenkaan reagoida ulospäin näkyvästi, hän ehti kauhistuneena tajuta, että vaikka kaikki informaatio ihmiskehon ja aivojen kvanttitiloista oli siirrettävissä maailman toiselle puolelle, ei se silti ollut sama asia kuin tietoisuus. Sitten Emilia oli hajonnut atomeiksi, eikä häntä enää ollut. Ja alle kymmenesosasekuntia myöhemmin Helsingissä räpytteli silmiään täysin identtinen, tyhjästä luotu kopio Emiliasta, joka luuli olevansa se ainoa aito Emilia ja muisti kaiken mitä Lontoossa atomeiksi hajonnut Emiliakin, paitsi ne viimeiset kauhistuttavat nanosekunnit, jotka olivat tuhonneet Emilian alkuperäisen ruumiin ja tietoisuuden ikuisiksi ajoiksi.